

Varlık İle Yokluk Arası

– MESUT ÇİFTÇİ · 17 Haziran 2009

Kelimelerin anlamlarını yitirdiği o meşhur yerden yazıyorum bu satırları sana. Varlık ile yokluk arasındaki o meşhur yerde uzun bir bekleyişin içerisindeyim. Bu satırları bir kayanın üzerine yazıyorum, kanımla sanırım. Kadir kıymet bilmez birisi değilim biliyorsun. Ama ben zaman ve mekânın olmadığı bu yerde senin kıymetini bilemediğimi düşünüyorum. Seni düşünüyorum. Sahip olduklarının kıymetini kaybettikten sonra anlamak insanoğlunun laneti değil midir zaten?

Biz insanlar doğduğumuz zaman ile öldüğümüz zaman arasına sıkışmış zavallıyız. Hayatıma baktığımda bunu görüyorum. Ne bir adım ileri ne de bir adım geri atabiliyoruz. Zaman bizim için çok değerliymiş, bunu da yeni öğrendim. Seninle ve dünya ile birlikteyken her şeyin üstesinden gelebileceğime inanıyordum. Diğer insanlardan farklı olduğuma inanıyordum. Güçlü olduğuma inanıyordum. Dünyaya hükmedebileceğime inanıyordum. Ne kadar da yanıltılmışım. Meğerse ne kadar sıradan ve ne kadar güçsüzüm. Burada insanın düşünecek çok vakti oluyor. Aslında ne zaman var ne mekan. Anlayamıyorum, algılarımı ne belirliyor bilmiyorum. Yalnızca yaşamım var, o kadar. Senden öncekileri bilemediğin gibi senden sonrakileri de bilemiyorsun elbette. Yalnızca yaşadığın zamanda olanları bilebiliyorsun.

Bedenim tek gerçek olduğuna ve varlık olduğuna inanıyordum. Bu konuda da yanıltılmışım. Bedenim yalnızca bir araçmış. Dokunduğunu, gördüğümü sandığım dünya sandığımdan çok ama çok farklıymış şimdi anlıyorum. Bunları ancak burada anlayabiliyorsun. Hatırlar mısın bilmem arkadaşım Necati hep bunlardan bahsederdi. Bense bu konuları sıkıcı bulurdum. Ekonomiden ve siyasetten bahsetmeyi yeğlerdim. Burada ne ekonomi ne de siyaset var. Sonunu merak ettiğim ama bitmesini istemediğim uzun bir bekleyiş var o kadar. Kendimle hesaplaşıyorum. Dünyadayken hatırlamadığım hayatın tüm detaylarını hatırlıyorum.

Ne kadar çok hata yapmışım. Hiç kendimle hesaplaşmamışım. Hafızamın karanlık köşelerine atmışım tüm yaşanılanları. Ama hafızam her şeyi kaydetmiş. Ön çocukluğum, gençliğim, seninle tanışmam hepsi ve her şey gözümün önünde. Şimdi bana ne olacak bilmiyorum. Bu satırları bir okuyan olur mu, sana ulaşır mı onu da bilmiyorum. Ama yazmalıydım. Sana söylemediğim o kadar çok şey var ki. Seninle geçecek olan bir an için bile her şeyimi feda edebilirim. Her şeyim demişken hiçbir şeyimde yok burada. Yalnızca ben varım. Ne halde olduğumu sorma, bunu ben bile bilmiyorum. Bu satırlar bir şekilde sana ulaşırsa ya da herhangi birine bil ki seni çok ama çok seviyorum. Yaşarken bunu sana söylemem gerekirdi, söylemedim.

Çok pişmanım. Şimdi ne yapıyorsun bilmiyorum.

Seni seviyorum...